

се рѣшава да се отдалечи по-далечъ: кани стареца съ себе си и като той се отказалъ, прощава се съ него и се заселява въ една гробна пещера. Единъ отъ приятелитѣ му донесалъ понѣкогашъ храна. Наконецъ, св. Антоний се отдалечава съвсѣмъ отъ заселени-тѣ мѣста, преминува рѣка Нилъ и се заселява въ развалинитѣ на една военна крѣпость. Той си донесълъ хлѣбъ за шестъ мѣсеци, а послѣ го приемалъ отъ приятелитѣ си само на два пѣти въ годи-на прѣзъ отверстието на стрѣхата.

Не може да се опише, колко искушения и борби истърпѣлъ тойзи великъ подвижникъ. Той страдалъ и отъ гладъ, и жажда, и отъ студъ и горѣщина. Нѣ най-тѣжкото искушение на пустин-ника, по думата на самия Антония, е било въ сърдцето: мѣка за мѣрътъ, и вълнение на мислитѣ. Кѣмъ това всичко се присѣдинили измами и ужаси отъ демонитѣ. Понѣкогашъ святии подвижникъ изнемоощѣвалъ и билъ готовъ да падне въ униние. Тогава или самъ Богъ му се явявалъ, или испращалъ своя ангелъ да го ободри „Гдѣ си билъ благий Иисусе? Защо въ начало не си до-шелъ ти да прекратишъ моитѣ страдания?“ викалъ Антоний, кога Господъ, подиръ едно тѣжко искушение, му се явилъ. «Азъ съмъ билъ тукъ, му казалъ Господъ и чакахъ, докога не видя твоя подвигъ». Единъ пѣтъ въ страшната борба съ помишленията, Ан-тоний извикалъ: «Господи, азъ искамъ да се спаса, а мислитѣ мой не ми даватъ.» Изведнажъ той види: че нѣкой приличенъ на него сѣди и работи; подиръ станалъ и захваналъ да се моли, подиръ пакъ сѣдналъ на работа. «Работи така и щешъ се спасешъ,» казалъ му ангелъ Господень.

Когато двадесетъ години живѣлъ вече Антоний въ своитѣ раз-валини, нѣкои отъ приятелитѣ му, като узнали за неговото мѣсто-пребивание, дошли да се заселятъ около него. Дълго врѣме тий чу-кали на вратата му и го молили да излѣзе при тѣхъ отъ своето доброволно заключаване; и на конецъ рѣшили се вече да строшатъ вратитѣ, тогава Антоний имъ отговорилъ и излѣзълъ. Тѣ се учу-дили кога не намѣрили никакво особено промѣненне на неговата наружностъ, ако и да се подвъргалъ на най-голѣми лишения. Не-бесний мѣръ царувалъ въ неговата душа и се отражавалъ на ли-цето му. Спокойний, въздържний, кѣмъ всички еднакво привѣтливъ старецъ скоро станалъ отецъ и началникъ на мнозина. Пустинята се съживила, въ горитѣ, около врѣстъ се явили мѣнастири иночески. Множеството чловѣци пѣло, чело, постило молило се, трудило се, служило на бѣднитѣ. Святии Антоний не давалъ на ученицитѣ си